

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

**REBECCA
YARROS**

**DRUHÁ
ŠANCE**

 BARONET

Druhá šance

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Rebecca Yarros

Druhá šance – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DRUHÁ ŠANCE

DRUHÁ ŠANCE

(Legacy 2)

REBECCA
YARROS

 BARONET

POINT OF ORIGIN A IGNITE

Copyright © 2016 by Yarros Ink, Inc.

All rights reserved.

Translation © Jana Divišová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2660-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2669-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2670-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2661-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

MÍSTO, KDE TO ZAČALO

BOD VZNÍCENÍ

MÍSTO, KDE TO ZAČALO

*Mým Flygirls.
Řekly jste „hasiči“ a zrodilo se Legacy.
Všechny vás zbožňuju.*

PRVNÍ KAPITOLA

EMERSON

„UŽ JENOM MĚSÍC?“ zeptala se Agnes, když podávala přes bar kávu v kelímcích. Na nehtech měla jasně růžový lak, který ladil s jedním rebelským pruhem v jejích stříbrných vlasech.

„Jo, ještě jeden,“ přisvědčila jsem poté, co si povzdechla.

„Jsi si jistá, že musíš jet až do Londýna? Budeš nám tu chybět.“

Zastrčila jsem platební kartu do peněženky a schovala ji do kabelky. „Budu zpátky dřív, než si uvědomíte, že jsem odjela,“ slíbila jsem a vzala si obě kávy. Možná budu mít i já sama tolik štěstí a vrátím se dřív, než si vůbec uvědomím, že jsem byla pryč. Ne že bych za tu příležitost nebyla vděčná, ale tahle stáž byla zaměřená politicky, a to nebyla zrovna moje parketa.

„Emerson Renee Kendricková, znám tě od doby, kdy jsi byla ještě na houbách. A do mého bistra chodíš každé ráno na kávu od té chvíle, co ti bylo osmnáct. Uvědomím si, že jsi pryč, jakmile vyjdeš ze dveří.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale úsměv jsem zakrýt nedokázala. Samozřejmě měla pravdu. V tomhle bistru jsem v podstatě vyrostla, a než máma skončila s prací v květinářství naproti, dělala jsem si tu úkoly. „Ano, madam. Ale teď bych raději měla tohle odnést starostovi Davisovi.“

Naklonila se přes pult. „Ach, jde o dnešní ranní slyšení? Všichni už jsou celí nedočkaví, až se dozvědí, kdo staví na pozemcích starého Parsona.“

Zvedla jsem jedno obočí. „Chcete mi tvrdit, že jste tamtudy už tucetkrát nejela a nepodívala se?“ Jasně že jo. Dělalí to *všichni*. Kromě mě. Nová stavba mi nevadila, spíš to, co se rozkládalo na hřebeni za ní.

S předstíranou nevinností vykulila oči a vzala utěrku, aby otřela dokonale čistý pult. „No, chci říct... každý už viděl to logo. Legacy, LLC. To je zvláštní, ne?“

„Není tak zvláštní, když někdo pojmenuje firmu podle města, kde žijeme,“ odpověděla jsem a pomalu ustupovala od pultu. Kdybych odtud nevypadla, Agnes by mluvila celý den. „Musí to být někdo místní, když do té rekonstrukce nasypal tolik peněz. Prakticky všechny podniky jim mají být za co vděčné.“ Před několika lety, když byla přestavba v plném proudu, začaly se objevovat peníze. Tu pár tisíc, tu pár desítek tisíc.

„Opravdu? Je to dost rozsáhlý komplex, nemyslíš? Mají na to vůbec povolení?“

„Je to hned za hranicemi města Legacy, Agnes, takže to spadá pod okres.“ Ještě pár metrů a budu volná.

„No, mohla by ses zeptat toho kluka, co se s ním vídáš v okresní radě pro územní plánování. Jak se jmenuje?“ Vzhlédla od pultu a její modré oči se zaměřily na moje hnědé s přesností řízené střely.

„Dobře víte, že je to Greg Roberts. Servírujete mu kafe stejně dlouho jako mně, Agnes, a nevidáme se. Jsme jenom kamarádi, takže nechte toho naznačování.“ Zadkem jsem už narazila na sklo dveří, až zvonek nad nimi zacinkal.

Mávla na mě utěrkou. „Je ti čtyřicet let, a pořád sis ještě nenašla chlapa. Nechceš, aby bylo tvoje jméno vyryté do mé zdi?“ Ukázala směrem k měkké borovicové zdi na druhém konci bistra, do níž byla vyryta jména milenců z města. „Řeknu ti, já mít tvoji figuru nebo ty vlasy, tak bych...“

„Taky vás mám ráda, Agnes!“ Proklouzla jsem ze dveří bistra Chatterbox do svěžího srpnového vzduchu. V coloradských horách bylo léto stále v plné síle, ale rána už přinášela drobnou předzvěst podzimu. Dveře se za mnou zavřely a já si odfrkla, protože mi scházel zvuk vrzajících pantů, na kterém jsem vyrostla, a v duchu se za to pokárala. Jasně, že tyhle dveře nevržou. Jsou nové.

Všechno tu bylo nové.

V podstatě.

Tohle se stane, když celé město vyhoří. Všechno se vymění. Podívala jsem se na hasičskou zbrojnicu, jejíž jasně červená garážová vrata na kamenné budově přímo svítla. *Sakra, všichni se vymění.*

Podpatky mi na hladkém betonu klapaly, když jsem procházela dva bloky centrem našeho městečka a zdravila jménem každého, kdo mě míjel. Těsně před radnicí stál zaparkovaný Gregův explorer a znovu tím dokazoval, jak je dochvilný... a spolehlivý.

Bylo by snadné s ním navázat vztah a konečně přijmout jeho pozvání na rande, o které mě tolikrát žádal. Ale k čemu by to bylo? Jistě, byl to přitažlivý muž, jen o pár let starší než já, a nejspíš umí i dob-

ře líbat, jenže mezi námi nebyla žádná chemie. Žádné jiskření, když se dotkl mé ruky. Nevzbuzoval ve mně žádnou touhu. Cítila jsem se vedle něj stejně frigidní jako vedle každého jiného kluka, což mě, upřímně řečeno, strašlivě štvalo. Bylo by to pohodlné, bezpečné, ostatně jako každý vztah, co jsem měla na vysoké, ale existoval důvod, proč jsem se víc než před rokem přestala o randění snažit.

Nikdo nebyl... *on*.

Privřela jsem oči a pevněji sevřela kelímky.

Nevracej se k tomu. Zarazila jsem se právě včas, přerývaným dechem zastavila nápor vzpomínek a s pomrkáváním si v duchu začala procházet svůj rozvrh. *Soustřed' se na přítomnost.*

Dveře radnice se otevřely a vyšel z nich Greg. Sluneční světlo se mu zachytilo v blondátých vlasech a jeho oblek byl bezchybný stejně jako to načasování. „Dobré ráno, slečno Kendricková,“ řekl s roztomilým úsměvem.

„Pane Robertsi,“ kývla jsem s pousmáním a prošla dveřmi, které mi otevřel. „Ráda vás vidím,“ dodala jsem přes rameno a stoupala po schodech do starostovy kanceláře.

Bezostyšně mi civěl na zadek.

„Gregu? Neměl bys jít nahoru?“

Zrudl ve tváři a pohled mu vystřelil k mému obličejí. „Omlouvám se.“

Zasmála jsem se. „Aspoň vím, že ta sukně funguje.“

„To rozhodně,“ připustil a předběhl mě, aby otevřel druhé dveře, které vedly do kanceláře starosty Davise. „Víš, kdo je majitelem Legacy, LLC?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslela jsem, že to víš ty, když sedíš v radě pro územní plánování.“

„Ne, jednal jsem jenom s právníkem,“ pronesl, když jsme vešli do kanceláře.

„Dobré ráno, Emerson,“ řekl starosta Davis a vzal si ode mě jednu kávu. „Moc vám děkuju. Vážím si toho, že jste to pro mě udělala.“

Při jeho řeči jsem se skoro zamračila, protože jeho rutinu jsem znala nazpaměť. Byla stejně předvídatelná jako on sám. „Ujistím se, že Jenn ví, jakou máte rád kávu.“

Zarazil se, když sahal po složkách na svém stole. „Aha, ano. Pořád zapomínám, že nás opouštíte.“

„Je to jen na šest měsíců,“ připomněla jsem mu.

„Legacy rozhodně prospěje, když tam půjdeš,“ opáčil Greg. „Stáž u londýnského starosty, to je velká věc.“

„Bez vašeho doporučení a naléhání bych to nedokázala,“ sdělila jsem starostovi.

Mávl rukou a zavrtěl hlavou. „Je to jen vaše zásluha, Emerson. Měla jste klíčový podíl na tom, že se Legacy znovu postavilo na nohy. Jednou z vás bude dobrá starostka.“

Ne, do tohohle se pouštět nebudu. „Návštěva ohlášená na devátou už by tu měla být,“ pokusila jsem se změnit téma. Tu stáž by dostal každý, kdo by byl na mém místě. Byli jsme zázračné město – fénix, který povstal z popela.

„Proč to děláš?“ zašeptal Greg, když jsme následovali starostu Davise dolů po schodech.

„Co proč dělám?“ zeptala jsem se a žonglovala přitom se složkami pro dnešní ranní jednání.

„Chováš se, jako by sis tu stáž nezasloužila.“

„Moc se mi nezamlouvá myšlenka, že bychom měli těžit z historie města.“ *Z jeho smrti. Ze všech těch smrtí.*

Postavil se mi do cesty, abych nemohla vejít. „Zasloužíš si to. Zůstala jsi, když spousta místních odešla. Už jako teenager jsi stála v první linii a bojovala za přestavbu naší střední školy. Na vysokou jsi dojížděla, dobrovolně tu pracovala a snažila se o to, aby bylo Legacy finančně soběstačné. A co máš v plánu dělat s nově nabytými zkušenostmi o řízení města?“

„Vrátím se domů, samozřejmě. Budu je používat taky.“ Nebylo žádné jiné místo na světě, kde bych chtěla být. Legacy, i přes svou pohnutou minulost, bylo můj domov a vždycky jím zůstane. Odfoukla jsem si z obličeje pramen své už téměř odrostlé ofiny, proklínala svůj nedbalý francouzský účes a snažila se nezuhnout, když mi Greg vlasy zastrčil za ucho.

Proč ho nemůžu chtít?

Smutně se usmál a pomalu odtáhl ruku, jako bych mluvila nahlas. „Tak vidíš. Ber to tak, že do tebe Legacy investuje.“

Rozpačitě jsem přešlápla z jedné nohy na druhou, napjatě přikývla a proklouzla kolem něj. Starosta Davis mi přisunul židli, já se posadila a položila před sebe složky, on usedl vedle mě. Dovnitř vešli ostatní členové rady a za tichého hovoru a hlasitějších dohadů o událostech dnešního rána zaujali svá místa.

Bylo jediné dobře, že tohle jednání probíhalo za zavřenými dveřmi, jinak by se tu dobrá polovina našeho třítisícového městečka dozvěděla, kdo stojí za Legacy, LLC.

Obchodní záležitosti, které byly na řadě první, jsme vyřídili snadno. Udělala jsem si poznámky, abych si nezapomněla promluvit s paní Greevyovou o její zaujatosti proti plánovanému označení zastávky na Plum Street a Aspen Avenue. Kdyby se o tom na příští schůzi trochu rozpovídala, šlo by to mnohem snáz. Podí-

vala jsem se na hodiny. Do půl jedenácté zbývalo pět minut.

Zakroužkovala jsem si v programu jméno Legacy, LLC, jako bych byla znovu na střední a čmárala si do poznámek. Loket mi sklouzl po desce stolu, shodila jsem na zem celou složku a papíry se rozsypaly.

„Sakra,“ zamumlala jsem si pod nos, přestože na mě paní Andersonová, sedící vedle mě, nesouhlasně zírala. Klekla jsem si na kolena, proklínala svoji sukni a sbírala papíry, abych je strčila zpátky do složky. Dveře místnosti se otevřely a pak zase zavřely. Návštěva na půl jedenáctou dorazila. Naštěstí byla před stolem dřevěná přepážka, jež schovávala mě i můj zadek, který mi nepochybně vykukoval zpod sukně.

„Do háje, ty jsi Legacy, LLC?“ zeptal se Greg, sedící o pár míst dál.

„Jsem jeden z partnerů,“ odpověděl hluboký hlas. „Jak se vede, Gregu?“

Ztuhla jsem, po páteři mi přejel mráz, projel končentinami a v prstech mě začalo brnět. *To snad ne. To není možné.* Ale ten hlas bych poznala kdekoli. Byl to zvuk smíchu mého dětství, výtek k mému výběru oblečení, když jsem se během dospívání zaoblila, naléhavě šeptaných proseb, abych se moc nepřibližovala, když si uvědomil, že kvůli němu nosím kratší sukni a hlubší výstřihy. Byl to ten tichý, konejšivý tón, mumlající sliby, že budeme v pořádku, v ten den, co zemřeli naši otcové. Bylo to ticho, které následovalo. To věčné, zatracené ticho.

„Rád vás vidím,“ řekl starosta Davis. „Jak je to dlouho?“

Nějak jsem přinutila ruce a nohy, aby se dokázaly trhavě pohybovat, zavřela jsem složku, levou rukou

se chytila stolu a pomalu se zvedala, vděčná, že se mi podařilo dosednout na židli a ne na podlahu. Odložila jsem složku zpět na desku stolu a opatrně zvedla oči, abych si prohlédla na míru ušitý černý oblek, nažehlenou bílou košili pod sakem, obepínajícím neskutečně široká ramena, a světle modrou kravatu na opálené kůži jeho krku. Jakmile jsem se dostala k jeho obličejí, přišla jsem o schopnost dýchat, vzduch mi zamrzl v plicích a ručičky hodin se přestaly pohybovat.

Naše pohledy se setkaly a na vteřinu byl v jeho očích stejně šokovaný výraz jako v těch mých, ale dokázal to pečlivě zamaskovat. Byl klidný. Odměřený. Dokonale se ovládal.

Já nebyla ani jedno z toho, ztracená ve vnímání každého detailu cizince, stojícího přede mnou. Nebyl hezký a roztomilý jako během té krátké doby, co jsme si dovolili být spolu. Ne. Teď byl nádherný, ostré linie jeho tváře byly dokonale mužské; už to nebyl ten chlapec, kterého jsem milovala. Bože, jak jen jsem ho milovala!

A on mi zlomil srdce, roztříštil ho na tolik kousků, že jsem i po šesti letech tu a tam nacházela malé střípky.

To poslepané srdce mi bušilo v hrudi, ve stejném okamžiku těžké i lehké zároveň, jako by si uvědomovalo velkolepost našich výšin i bolest našeho pádu. Byl tady. Po tom všem stál pět metrů ode mě... a o celý svět dál. Ofina mi spadla přes oko a já ji odfoukla, protože jsem nechtěla přijít o jedinou vteřinu, kdy jsem ho mohla skutečně vidět. Dýchat s ním stejný vzduch.

„Emmy,“ vyslovil tiše a na jeho dokonale vykrojených rtech se objevil náznak úsměvu. Jaké teď asi jsou? Tvrdší než zbytek jeho těla?

„Bashi,“ opáčila jsem. Sotva jsem to dokázala pro-
tlačit hrdlem. Po všech těch letech, kdy jsem se bránila
na jeho jméno jen pomyslet, natož abych ho vyslovila.

„Jak je to dlouho, Sebastiane?“ zopakoval starosta
Davis poté, co si několik členů rady odkašlalo.

„Šest let,“ odpověděla jsem a hlas se mi málem zlo-
mil. Šest let bez jediného telefonátu, e-mailu, kontak-
tu přes sociální sítě, bez jakéhokoli vysvětlení. Snažila
jsem se ze všech sil, aby můj hněv vyplaval na povrch
a přebil šok z toho, že ho vidím, nebo z toho, jak se
moje tělo v jeho přítomnosti okamžitě rozehřálo, jako
by zmáčkl nějaký vypínač. *Opustil tě. Na maturitním
večírku tě připravil o panenství a pak zmizel dřív, než
ses probudila.*

„Šest let,“ souhlasil a jeho oříškově hnědé oči se
stále upíraly do mých. Odtud vypadaly skoro šedé,
což byla barva, kterou nabyly, když byl rozpolcený
nebo rozrušený. Žaludek se mi sevřel při vzpomín-
ce na to, jak naposledy zeleně žhnuly, když měl ruce
na mém těle a rty na mé kůži.

Sakra. Potřebovala jsem kyslík. Potřebovala jsem
prostor. Potřebovala jsem zpátky svých šest let.

„A co pro tebe můžeme udělat?“ zeptal se Greg
a jeho hlas byl stejně napjatý jako vzduch mezi mís-
tem, kde jsem seděla, a Bashem.

Bash odvrátil pohled a já nasála vzduch do plic. Pa-
ní Andersonová mi podala neotevřenou lahev vody;
moc dobře věděla o tom, co jsme spolu prožili. Sakra,
věděli to v téhle místnosti všichni. *Obyvatelé malo-
města mají sloní paměť.* Třásly se mi ruce, ale zvládla
jsem vodu otevřít a dvakrát si zhluboka lokla.

„Chtěl bych, abyste pozemek, který vlastním, i bu-
dovu na něm začlenili k městu Legacy.“

Jeho budovy. On založil Legacy, LLC.

Přiměla jsem svůj otupělý mozek, aby se vzpamatoval, a oči, aby se držely dál od něj, ale pořád jsem se musela vracet k pevné linii jeho čelisti, k nezkrotným černým vlasům, vyčesaným do ježatého účesu, ke křivce jeho rtů, k síle, vyzařující z jeho postoje. Na střední škole byl impozantní, na vysoké zastrašující, ale teď byl prostě... urostlý.

„Pane Vargasi, jste připraven na daňové dopady z toho plynoucí a územní požadavky?“ zeptal se starosta Davis.

„Jsem. Budova splňuje ty nejpřísnější normy protipožární ochrany a je postavena podle nároků Legacy.“ Stál zpřímá, ruce založené v bok, a kromě očí vypovídaly o jeho nervozitě jen drobné pohyby palcem.

Nenáviděla jsem, že to vím. Nenáviděla jsem, že mě opustil. Nenáviděla jsem, že ani po šesti letech jsem nedovedla ovládnout svoje srdce, které prahlo po vysvětlení.

Vztahy na dálku nikdy nefungují, řekl mi, než jsme se dali dohromady. *Já jsem na vysoké a ty v posledním ročníku na střední, Emmy.*

Můžeme to zvládnout. Vždycky jsme byli výjimeční. Jenomže jsme nebyli.

„Pozemek sousedí s hranicí města a v minulosti už jste podobným žádostem vyhověli.“ Hlas měl silný, hluboký a jistý.

Starosta Davis přisvědčil. „Ano. Nemám problém s tím, abychom pokračovali v administrativním řízení. Má k tomu někdo něco?“ Přelétl očima přítomné členy rady a zdálo se, že všichni souhlasně přikyvují.

Během hlasování Bash nespouštěl oči ze starosty Davise a o mě ani jednou nezavadil pohledem. Ráda bych řekla totéž, ale neměla jsem sílu od něj odtrhnout zrak. *Protože jsi pitomá.*

Rada byla jednomyslně pro a návrh byl přijat. Namárala jsem si do seznamu úkolů pár poznámek a byla vděčná, že už nejsem sekretářka, ale asistentka starosty.

„Jsem rád, že jsi zpátky, Sebastiane. Chyběl jsi nám. Výročí je za pár týdnů, takže je to i vhodně načasováno.“

Bashův výraz ztvrdl, polkl a pak předstíral úsměv tak věrohodně, že oklamal všechny kromě mě. „Nevracím se natrvalo. Jen tu chci něco rozjet. Má ještě někdo něco?“

Nezůstává. Nevěděla jsem, jestli se mi ulevilo nebo mě to zničilo. Obě emoce se ve mně rvaly se stejnou silou.

„Začneme s papírováním. Z naší strany je to vše.“

„Děkuju.“

Skoro jsem cítila, jak se mu uvolňují svaly, a prsty se mi napínaly touhou dotknout se ho, ujistit se, že je skutečný.

„Ještě jedna věc,“ ozvala se paní Andersonová, když se Bash chystal odejít.

Ztuhl, ale otočil se. „Ano?“

„K čemu je ta budova? Čistě ze zvědavosti.“

Zadíval se jí zpříma do očí. „Pro speciální jednotku. Mám v plánu ji znovu obnovit.“

Dech se mi zadrhl v hrdle a žaludek spadl až na podlahu, když místnost explodovala ve změť hlasitých protestů. Tohle by městská rada nikdy neschválila. V žádném případě by znovu neotevřeli ránu, ze které nám před deseti lety málem vykrvácela srdce.

Vteřinová ručička na nástěnných hodinách za Bashovými zády odtíkala celkem osmnáctkrát, než jsem se dokázala pořádně nadechnout.

Osmnáct sekund. Osmnáct členů speciální požární jednotky. Osmnáct mrtvých.

Dvanáct vdov. Šestnáct dětí bez otce.

Včetně mě... a Bashe.

Neodpovídal na jejich výkřiky, nebránil se. Jen se obrátil ke starostovi se slovy: „Děkuju za váš čas,“ a pak bez jediného ohlédnutí vyšel z místnosti.

Nepodíval se dokonce ani na mě.

Tentokrát jsem ho alespoň viděla odcházet.

A na rozdíl od doby před šesti lety jsem teď přesně věděla, kde ho najít.

DRUHÁ KAPITOLA

SEBASTIAN

KURVA, DO PRDELE.

Zbytečně silně jsem zabouchl dveře svého range roveru a cestou do budovy si povolil kravatu. Té původní stavbě, kde působila tátova speciální jednotka, se vůbec nepodobala. Ta bývala menší, trochu omšelejší, hůř vybavená a zatraceně lepší – ne kvůli zařízení, ale kvůli tomu, kdo ji vedl.

Prošel jsem kolem velkého obývacího pokoje, prosklené tělocvičny a došel do své kanceláře, kde se povaloval můj nejlepší kamarád.

„Mizerný den v práci, drahoušku?“ zeptal se Ryker a pohlédl na mě ze židle.

„Dej sakra ty hnáty pryč z mého stolu.“

Hodil jsem kravatu na místo, které uvolnil.

„Kdo tě tak nasral?“

„Nikdo,“ vyštěkl jsem. „Sehnal jsi Knoxe?“ zeptal jsem se a vešel do supermoderní kuchyně, za niž jsem zaplatil příliš mnoho peněz. Byla schopná bez námahy pojmout dvě desítky lidí, stejně jako zbytek budo-

vy, kterou jsem rok společně s architekty navrhoval a další rok stavěl. Popadl jsem z jedné z lednic lahev vody, otevřel víčko a naráz ji vypil. Přál jsem si, aby to bylo něco silnějšího. Třeba tequila. Nebo anestetikum pro koně. Koho jsem se to kurva snažil oblbnout? Nic nebylo dost silné, aby smazalo to, co se právě stalo.

Bože, ten výraz v její tváři... Ty ohromné hnědé oči se rozzářily, rty pootevřely a mě stálo veškeré sebeovládání, abych odvrátil pohled.

„Jo, dodělá práci v Kalifornii a pak přiletí,“ odpověděl Ryker ode dveří.

„Fajn. Potřebujeme ho. Přivede ještě někoho?“ Přesvědčit radu, že nazrál čas na novou speciální jednotku, by vyžadovalo mnohem víc než jen mě a Rykera.

„Bratry Maldonadovy.“

„Bez prdele?“ To byl téměř důvod k oslavě. Téměř.

„Bez prdele. Co říkala rada?“

„Bude to boj. Netuším, jak je přimějeme, aby souhlasili s obnovením jednotky, ale připojení pozemku k městu odhlasovali,“ řekl jsem a odhodil prázdnou lahev s uspokojujícím zuchnutím do koše.

„Tak to bys měl být nadšený, ne?“

„Byla tam.“

Svraštil čelo. „Kdo? Paní Andersonová? Ta je v radě celou věčnost. Myslím, že ji odtud dostane jen smrt nebo odvolání od Kongresu.“

„Ne, pitomče. Paní Andersonová je mi ukradená.“ Prohrábl jsem si rukou vlasy a přešel z kuchyně do tělocvičny, která měla okna od podlahy až ke stropu. V údolí pod námi se rozkládalo Legacy a nebýt jasně vyznačených jizev na svazích hor, nic by nenasvědčovalo tragédii, která před deseti lety město zničila.

„Fajn,“ opáčil Ryker tónem, který mě odjakživa vytácel, „můžu vyjmenovat všechny ženy ve městě – a že jsme jich oba ošukali dost – nebo mi to prostě řekneš.“

„Emerson.“ Jen to, že jsem vyslovil její jméno, mi z duše strhlo strup, až příliš toužící krváčet.

Tiše hvízdal. „A do hajzlu. Poslyš, Harper mi řekla, že prvního odjíždí.“

„Jo, ale tvoje sestra se zjevně spletla.“ Měl jsem si to raději ještě ověřit, jenže kdybych se začal na Emmy vyptávat, Harper by jí o tom řekla.

„Ne, nespletla.“

Z drsného ženského hlasu za mými zády se mi zjezily chloupky vzadu na krku. Aktivoval jsem všechny obranné mechanismy a otočil se, abych se podíval na Emmy, stojící před kulečnickým stolem, ruce založené pod svými neuvěřitelnými ňadry, která zvedala až k výstříhu zapnuté blůzy. V té pouzdrové sukni vypadala jako učitelka. Taková ta, o které kluci fantazirovali při sexuální výchově. A to, jak se ty měkké kopečky vlnily u posledního knoflíčku...

Nedívej se. Nedívej se!

Pozdě.

Zvedla na mě jedno obočí. *Přistižen při činu.* „Odjíždím prvního září, ne prvního srpna, a jo, Harper mi řekla, že ses ptal,“ adresovala poslední poznámku Rykerovi, který si třel zátylek.

„Myslím, že vám dám... ehm... půjdu pryč.“ Ryker mi nepopřál štěstí, ani nevyjádřil účast – ostatně já se na něj ani nepodíval – jen si nasadil na blondáté vlasy baseballovou čepici a zmizel.

Nechal mě s Emmy o samotě.

Emerson. Začaly se mi vybavovat vzpomínky. Emmy byla dívka, s níž jsem vyrůstal, ta, co se přidá-

vala ke každé grilovačce v partě a prosila mě, abych jí s sebou vzal na túru. Tohle ale nebyla ona. Nebyla to ani ta pubertáčka, která mě přiváděla k šílenství, když jí začala růst prsa, ta, na niž jsem nemohl na vysoké zapomenout; ta, do níž jsem se zamiloval.

Ta, kterou jsem zničil.

Ted' už to byla žena a podle toho, co jsem viděl v jejích hlubokých hnědých očích, byla pekelně naštvaná.

„Chystáš se něco říct?“ zeptala se.

„To ty jsi sem přišla.“

Ušklíbala se. „Ty jsi postavil obrovskou...“ Mávla rukou směrem k velkému pokoji a pohled se jí zastavil na otevřeném druhém patře a odkrytých trámech.

„Klubovnu pro kluky,“ dokončila.

„Klubovnu?“ Rty se mi zvedly v úsměvu. „Copak je nám deset?“

„Ale ne, Bashi, ty už nebudeš okouzlující. Pro mě už ne. Nikdy.“

Prostor mezi námi byl nabitý elektřinou, která by zvládla buď napájet celý dům, nebo nás oba spálit na popel. Uplynuly roky, nic se však nezměnilo. Bez ohledu na to, jak moc bych si to přál.

„A čím bys chtěla, abych byl?“

„Ničím. Stejně jako posledních šest let.“

„Au. Nemyslíš, že jsi v téhle hádce vytáhla drápy dost brzy?“ Zastrčil jsem palce do kapes kalhot, abych nějak zaměstnal ruce a nedotkl se jí. Ani ta všudy-přítomná touha po ní se nezměnila. Sakra.

„My se nehádáme.“

Udělal jsem krok směrem k ní. „Aha, takže co děláme?“

Couvla, aby si udržela stále stejný odstup. „Nic. My dva nic nejsme. To jsi mi dal najevo zatraceně jasně.“

„Emerson. To, co se stalo mezi námi...“

„Ne.“ Rozpřáhla ruce a zavrtěla hlavou. „O tom se nebudeme bavit. Nikdy. Jako by se to nikdy nestalo. Nic z toho. Kvůli tomu tu nejsem.“

Nikdy se to nestalo? Do hajzlu! Kdybych chtěl oživit její paměť, dokázal bych přehrát každou vteřinu. Každý okamžik, kdy jsem ji políbil, od doby, kdy jí bylo šestnáct a já byl příliš majetnický na to, abych její první polibek dovolil někomu jinému, až po tu noc, kterou jsem strávil v její náruči a miloval se s ní, dokud nevyšlo slunce a já nemusel jít. Každý okamžik se mi vpil do paměti mojí duše jako tetování a ona se teď chce tvářit, že se to nikdy nestalo?

S tím ať jde do prdele.

Přistoupil jsem blíž a ona ustupovala, až narazila zadkem na kulečnickový stůl. Jednou rukou jsem zachytil její rozkošné tělo a naklonil se k ní; zavřela oči a já zachytil vůni jejího parfému. Bergamot, citron, vanilka... Emerson. „Stalo se to.“

Zamžikala a zadívala se na knoflíky mojí košile.

„Emerson.“

Pomalou zvedla pohled k mému a já se do něj vpil. Ty hnědé hlubiny byly vždycky bezedné a dovedly mi ukrást všechny myšlenky. V žilách se mi rozproudila krev, pulzovala v rytmu úderů mého srdce a mířila až k mému penisu. Samozřejmě se mi postavil. Byl jsem pár centimetrů od Emerson Kendrickové.

Některé věci se nikdy nezmění.

„Nedělej to,“ zašeptala a sladký dech s mátovou příchutí vyvolal další příval vzpomínek na její závislost na Tic Tacu.

„Řekni to,“ nařídil jsem jí, protože jsem ta slova potřeboval slyšet ze všeho nejvíc. Potřeboval jsem to víc než znovuoobnovení jednotky, víc než to, aby odkaz našich otců něco znamenal.

„Nedělej to,“ zopakovala a hlas se jí trochu zlomil.

„Co nemám dělat?“ Naklonil jsem se k ní natolik, až se prohnula a zlehka se opřela o kulečnickový stůl. Jen pár centimetrů a měl bych ji přitisknutou k sobě.

Kam patří, volala na mě opomíjená část mé duše.

„Nevracej se sem a neotvírej staré rány.“ Zavrtěla hlavou a ofina jí spadla přes oči.

Než jsem se nad tím stačil zamyslet, měl jsem její vlasy mezi prsty, husté prameny v barvě ohně a podzimního listí. A než jsem stačil udělat ještě větší hloupost, zastrčil jsem jí je za ucho.

Využila příležitosti a vyklouzla mi, zatraceně blízko tomu, aby mezi nás postavila kulečnickový stůl.

„Myslím to vážně. Tomuhle městu trvalo hodně dlouho, než se zahojilo...“

„Tomuhle městu?“ Koutky úst mi poklesly. „O čem to sakra mluvíš, Emmy?“

Přimhouřila oči. „O tobě a té tvé speciální jednotce, pitomče.“

„Mluvíme o nás,“ připomněl jsem jí.

„Ne, nemluvíme. Protože neexistuje žádné *my*. Nikdy nebudeme hovořit o tom, co jsme byli *my*, a jestli chceš mít alespoň nějakou naději na uskutečnění toho svého šíleného nápadu, radši to už nikdy ani nezmiňuj.“

„Nemůžu ignorovat skutečnost, že tě znám líp než prakticky kdokoli na téhle planetě, Emerson. Víím naprosto přesně, jaké to je mít tě pod sebou, být tak hluboko ve tvém těle, až si jsem jistý, že jsem v něm nechal kus svojí duše. Není možné pominout to, co bylo mezi námi, ani to, jak moc jsem to poslal.“

Polkla, zamrkala, jak se jí v očích zaleskly slzy, a pak se otočila a vyšla z domu. *Do prdele*. Proto jsem

chtěl přijet, až tu nebude. Nestál jsem o tuhle konfrontaci, nechtěl jsem vidět ani náznak toho zmatku, co jsem tu po sobě zanechal.

A stejně jako jsem věděl ve svých jednadvaceti, že tu nemůžu zůstat, cítil jsem teď v kostech, že pokud ji nechám odejít, aniž bych to téma otevřel, nikdy ji už nezískám zpátky.

Nechceš ji tu, pamatuješ? Nekomplikuj to, našeptával mi ďáblík na mém rameni.

Ale je to Emerson, připomněl mi anděl.

Nebo to možná bylo naopak, na tom nezáleží.

„Emerson!“ zavolal jsem, ale nezastavila se. „Emerson!“ zvýšil jsem hlas, když jsem ji dohnal, a sotva jsem se dotkl hebké kůže na jejím zápěstí, otočila se ke mně.

„Co je!“ málem vykřikla a na okamžik, než odhodila masku, kterou si tak oblíbila, se jí v očích zračila nesnesitelná úzkost.

„Proč je to šílený nápad?“ zeptal jsem se.

„Speciální jednotka?“

„Ano,“ zalhal jsem. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych se Emerson vyhnul. Abych na ni nemyslel, nevolal jí, nenavštěvoval ji, neprosil ji o odpuštění, protože jsem potřeboval žít život, který by neschvalovala. Chtěl jsem vědět, proč odmítá být jen připustit, že mezi námi něco bylo, ale sakra, spokojil bych se i s jejím názorem na speciální jednotku.

„Je to nemožné.“

„Nic není nemožné. Pro mě ne.“ Oči se jí rozšířily a já se na ni málem vrhl, abych dokázal, že mám pravdu. *Kriste Ježíši. Nejsi ve městě ještě ani dvanáct hodin, a už máš kvůli ní sebeovládání na úrovni osmnáctiletého blbečka.*

„Podívej, město to nezvládne. Po vyplacení pojistek jsme jen tak tak v černých číslech. Legacy si prostě nemůže dovolit platit další speciální jednotku.“

„A kdyby ji platit nemuselo?“

Nevěřícíně otevřela ústa. „Cože?“

„Pokud by Legacy nemělo zodpovědnost za platy ani za pojistky, městská rada by souhlasila?“

Několikrát zamrkala a já téměř viděl, jak se v její až příliš výkonné mysli otáčí ozubená kolečka. „Náklady na jednotku vždycky hradilo město. Byla to otázka cti. Uvažuješ o přechodu pod federální vládu? Nebo lesní správu?“

„Ne. Pořád bychom spadali pod město, ale byli bychom financováni ze soukromých zdrojů.“

Přimhouřila oči. „Jakých?“

Teď jsem se zarazil já. „Mých.“

Zdvihla své dokonale tvarované obočí. „To jako vážně?“

„Vážně.“

„Bashi, člen speciální jednotky si ročně vydělá minimálně šedesát tisíc, a to nemluvím o vedoucích čt, velitelích a podobných věcech. Tým musí mít osmnáct až dvacet lidí, což znamená, že je to za rok nejmíň milion, a to jsem nezapočítala náklady na režii.“

Automaticky jsem se usmál. „Je fajn vidět, jak používáš svoje MBA. Jak dlouho máš po škole? Dva měsíce?“

„Ty mě snad šmíruješ, Bashi?“ opáčila.

„Samozřejmě. A nákladů jsem si dobře vědom. Taky se v tom vyznám.“ Podíval jsem se jí zpřímá do očí, aby viděla, že si nedělám legraci.

Vzala na vědomí poznatek o mém majetku, stejně jako všechno ostatní; jen přikývla a přešla k dal-

šímu tématu. Emmy se nikdy nezajímala o peníze, ať už nějaké byly, nebo ne. „Peníze nejsou jediný problém.“

„Ještě je tu rada,“ připustil jsem.

„Celé město. Bashi, postavil jsi tenhle komplex na Parsonově pozemku...“

„Teď je to můj pozemek. Už asi tři roky.“ Od té doby, co jsem prodal první aplikaci. Polovinu peněz jsem použil na nákup pozemku a druhou polovinu dal investičnímu makléři. Po dalších čtyřech aplikacích jsem na tom nebyl vůbec špatně.

„O to nejde. Jsme tady asi tak kilometr od hřebe-ne?“ Hlas jí poklesl a svěsila ramena. „Proč zrovna tady?“

„Protože kdybych to nekoupil já, skočili by po tom developeři. Chtěla jsi tu snad byty? Turisty, co se snaží být co nejbliž ke sjezdovkám? Lepší, když jsme tu my – chlapi, jako byli oni – než banda vysokoškoláků na jarních prázdninách, kterým je úplně u prdele země, na níž umírali naši otcové.“

Zaváhala. Těkala očima ze strany na stranu, jako by se rozhodovala. Bože, musí se rozhodnout správně hned napoprvé, protože přimět Emerson, aby si něco rozmyslela, bylo nemožné. „Pomoz mi, Emerson. Znáš město, můžeš mi pomoci to zvládnout.“

Naše pohledy se setkaly. „Žádáš o to, aby tohle město znovu krvácelo, když už skoro nemá z čeho.“

„Žádám tohle město, aby se nadechlo a začalo znovu žít.“

Pomaloučku se otočila a prohlížela si každý detail objektu. Obrovskou místnost, která měla sloužit ke všemu od schůzí přes školení až po společné sledování fotbalu, kanceláře, kuchyni, dlouhé jídelní stoly, dokonce i schody, vedoucí dolů k obytným prostorám

pro ty, co by nechtěli spát ve městě. „Budu o tom přemýšlet.“

Konečně jsem přestal zadržovat dech a dovolil si vydechnout. Znamenalo to možná. A možná bylo dobré. Mohl jsem se dohadovat s radou, s majiteli místních podniků, zvládal jsem cokoli, co se dalo vyřešit penězi. Ale tam, kde šlo o emoce, jsem byl pro město outsider. Odešel jsem, opustil jsem Legacy zrovna v době, kdy se znovu stavělo na nohy.

Opustil jsem Emerson.

Došla ke dveřím a zastavila se na místě, kde visely fotografie posádky před deseti lety. Osmnáct hrdinů. Osmnáct nasazených v úkrytech. Osmnáct rakví.

Dotkla se prsty fotografie, na níž byl její usmívající se otec, s rukou obtočenou kolem ramen mého otce. Byli nerozluční. Nejlepší kamarádi už od základní školy. Dokonce i jejich těla byla nalezena vedle sebe.

„Tohle je jejich posádka, Emmy. Našich otců, našich přátel. Milovali tuhle jednotku. Nikdy jsem tě o nic neprosil, ale teď tě prosím...“ Čelist se mi napjala. „Prosím tě, abys mi pomohla přivést jejich posádku zpátky.“

Zadívala se na mě. Její oči prohlédly všechny vrstvy keců, které jsem používal jako brnění od chvíle, kdy jsem odešel z Legacy. „Co ty víš o tom, jak řídit speciální jednotku, Bashi? To není něco, do čeho se vrazí peníze a pak se od toho odejde.“

Sakra. Kurva. Do prdele.

Nadechl jsem se. „Pracuju na tom, abych najal někoho, kdo tým povede. Někoho, s kým jsem pracoval v Kalifornii.“

„V Kalifornii?“ zeptala se a chtěla slyšet pravdu.

„Už nějakou dobu jsem členem speciální jednotky. Vím, co dělám.“

„Jak dlouho?“ Docházelo jí to rychleji, než jsem doufal.

„Šest let,“ přiznal jsem tiše.

„Opustil jsi mě...“ Zavrtěla hlavou a ironicky se usmála. „Nakonec jsem zjistila, že jsi ve speciální jednotce. Ryker mi to řekl už před pár lety, ale nikdy jsem si neuvědomila, kdy to začalo. Jsi s nimi? S Rykerem? S Knoxem?“

„S Rykerem. Knox působí kousek dál na sever,“ opáčil jsem. „Mám to v krvi. Vždycky to tak bylo.“ Natáhl jsem k ní ruku, potřeboval jsem ji mít tak blízko, abych se jí mohl dotknout, aby neutekla.

Poodstoupila a já ji nepronásledoval. „Žádné vysvětlení mi nedlužíš, Bashi. Nikdy jsi mi ho nedlužil.“

Překousni to. Udělej to. „Je tu ještě jedna věc, kterou bys měla vědět.“

„A to?“

„Nezůstávám tu. Jakmile sestavíme tým, vrátím se do Kalifornie.“

V ten moment jí rysy ve tváři ztuhly a proměnily se v nečitelnou masku. „Takže opravdu odejdeš. Čekal jsi, až budu v Londýně... tuhle návštěvu jsi schválně naplánoval tak, aby ses se mnou nemusel vidět.“

„Ano.“ Nemohl jsem jí lhát. Na to mě znala až příliš dobře. My dva jsme si nikdy nelhali. Možná jsme si říkali ošklivé pravdy, ale lži nikdy, a nehodlal jsem s tím teď začínat.

Dvakrát přikývla, pak se otočila na podpatku a zamířila ke dveřím. *Do hajzlu!* Takhle těžké to být nemělo. Můj plán byl, aby to proběhlo snadno a čistě. Jenže pak se na schůzi rady posadila na židli a já věděl, že jsem totálně v prdeli. A ne v tom dobrém slova smyslu. „Emerson, prosím. Tohle je jejich odkaz.“

Zastavila se s rukou položenou na klice. Ramena se jí zvedla a pak znovu klesla, než se ke mně otočila. „Ne, Sebastiane. My jsme jejich odkaz. Tohle je tvoje rekonstrukce toho, co je zabilo.“

Mlčky vyšla ze dveří, tiše je za sebou zavřela a vzala s sebou mou jedinou šanci na úspěch.

TŘETÍ KAPITOLA

EMERSON

„TO JE NAPROSTÁ BLBOST,“ souhlasila Harper přes šum hovoru v baru. Wicked byl nejoblíbenější bar ve městě, především proto, že to byl *jediný* bar v Legacy. Měly jsme štěstí, že se nám podařilo na páteční večer sehnat dvě volná místa.

Na druhou stranu, Harper by se svým vzhledem dovedla přemluvit kteréhokoli kluka v podniku, aby jí poskytl svou židli. To, jakým kouzlem působí její blond vlasy a modré oči, jsem viděla víc než jednou.

„Takhle to prostě je,“ pokrčila jsem rameny a vzala si mátový Tic Tac.

„Nic jiného neřekl? Mluvil s tebou ještě o něčem?“

Roztočila jsem prázdnou skleničku a zachytila ji. „Ne. Jenom mě poprosil, abych mu pomohla, a od té doby jsem ho neviděla. Pořád jsem se ještě nerozhodla, co mám dělat.“

„Nemůžu uvěřit, že je opravdu tady. Ryker mi nic neřekl, přísahám.“

Povzbudivě jsem se na ni usmála. „Jsi moje nejlep-

ší kamarádka už přes dvacet let, Harper. Víím, že bys mi o tom řekla.“

Svěsila ramena. „Cítím se hrozně, že jsem si ničeho nevšimla. Ry není doma moc často a já si chtěla užít, že je ten blboun poblíž.“ Naklonila se přes bar. „Mikeu! Dáme si ještě dva panáky!“ vykřikla a zvedla prázdnou skleničku, aby ji viděl.

„Možná jich bude potřeba ještě víc,“ zamumlala jsem, když přikývl.

„Sluší ti to, Harper,“ zavolal jeden z místních kluků přímo za námi, kde zaujal pozici v první řadě, aby viděl show, kterou předváděl její zadek.

Zahákla jsem prsty za Harperin pásek a stáhla ji zpátky na židličku. Okamžitě se otočila a zakývala na něj prstem. „Nech si ty poznámky, Alexi. Jsem učitelka ve školce, kam chodí tvoje dítě, sakra.“

„Hej, jen jsem ti složil kompliment. Ne že by to tobě neslušelo, Emerson,“ dodal Alex s předstíraně milým úsměvem.

„Hm,“ opáčila Harper s větší než malou dávkou jedovatosti.

„Díky, Alexi,“ odpověděla jsem současně a přetáhla si okraje asymetricky střiženého svetru přes červené tílko.

„Takže Vargas je doma, co?“ povytáhl obočí.

Život na maloměstě. „Je tu jen na návštěvě.“

„No jasně, snaží se znova obnovit jednotku svého táty, že? Jako by se něco takového mohlo stát.“

Sevřela jsem prsty na skleničce, ale nedovedla říct, jestli to bylo kvůli zmínce o jednotce nebo kvůli jeho idiotskému předpokladu, že to Bash nedokáže. *Možná je to něco, co je třeba, aby se stalo.*

„Gregu, zklidni si svého kamaráda,“ nařídila Harper, když se Greg objevil u baru.

„Jo, a hned potom vyřeším globální oteplování,“ opáčil. „Ale já myslím, že Bash má dobrý nápad.“ Mrkl na mě a pak se připojil ke svým přátelům u stolu.

Sklonila jsem hlavu do dlaní. Toho panáka jsem rozhodně potřebovala. „Proč mě prostě nemůže přitahovat?“ zeptala jsem se tichým hlasem Harper. Naklonila se ke mně, dobře si vědoma toho, že na maloměstě jsou nějaké ty uši všude. „Byl by pro mě přece dobrý, ne? Je zábavný, milý, spolehlivý... a dokonce i dobře vypadá!“

„Greg je fajn chlap,“ připustila. „Můžeš přece zkusit jedno nebo dvě rande, jen abys viděla, co se z toho vyvine...“

„Ale?“ zeptala jsem se, protože mi bylo jasné, že to ještě není všechno.

„Ale jestli mezi vámi nefunguje taková ta chemie, co tě nutí na něj hned na místě vlítnout a ošukat ho u nejbližší zdi, tak to bude docela těžké.“ Ztichla, když před nás Mike postavil další dva panáky. Kývnul hlavou a odešel.

„Proč? Spousta lidí je šťastná i bez hormonální bouře. Možná je to přesně ta filozofie, podle níž se závod vyhrává pomalu, ale jistě.“

Protočila oči. „Podívej se na Grega znovu,“ vybídla mě.

Otočila jsem se a uviděla Carrie Cookovou, jak se tiskne ke Gregovu rameni a palcem mu nepřítomně hladí šev košile. „No a?“ zeptala jsem se Harper.

„Štve tě to? Vážně se nad tím zamysli.“

Soustředila jsem se na svoje pocity, pozorovala, jak s ním ta o něco starší dívka flirtuje, a poslouchala, jak zní jeho smích. „Ne,“ odpověděla jsem. „Jsem zvědavá, jak to celé dopadne, vůbec mě to neštve. Carrie se mi vážně líbí. Je docela roztomilá.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Druhá šance.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.